

ПАХАЛОВИЧ Микола Іванович

Випускник факультету менеджменту (2011)

Голова СФГ «Серпанок»

Народився 27 березня 1961 р. в мальовничому селі Кукільня Бердичівського району Житомирської області. Батько, Іван Андрійович, працював у тракторній бригаді. Мати, Станіслава Григорівна, все життя трудилася на фермі.

Після закінчення школи юнак навчався в Бердичівському технікумі, де отримав професію токаря. Згодом служив у Збройних силах СРСР.

Працював М. І. Пахалович у Бердичівській міжрайонній базі: спочатку – водієм, а з 1981 до 1983 р. – експедитором. З'їздивши у відпустку до мальовничого селища Ставище, Микола Іванович і гадки не мав, що залишиться там жити і працювати. У 1983–1995 рр. Микола Іванович працював водієм у колгоспі. Вступив до Машинно-транспортного інституту в Києві (сучасний Національний транспортний університет), випускником якого став у 1987 р.

В 1995 р. створив фермерське господарство «Серпанок». Протягом 1995–2010 рр. був керівником СФГ «Серпанок».

З 2010 до 2014 р обіймав посаду заступника Голови Ставищенської районної державної адміністрації.

У 2011 р. на факультеті менеджменту Уманського національного університету садівництва отримав другу вищу освіту за спеціальністю «Менеджмент організацій і адміністрування».

Микола Іванович переконаний, що робота з людьми вимагає індивідуального підходу до кожного співробітника – потрібно знайти безцінний ключ взаєморозуміння. Адже різні люди – різні характери. М. І. Пахалович пригадує свого тата, який завжди мав гарні стосунки з людьми, намагався з усіма знайти спільну мову. Батько став найкращим прикладом для дбайливого сина. У повсякденній діяльності М. І. Пахалович уважно ставиться до кожного працівника, намагається зрозуміти, допомогти, порадити. Він глибоко переймається тим, що важка фізична праця надзвичайно виснажує робітників, тож їм неодмінно потрібно добре відпочивати, набратися сил. Саме тому щороку товариський колектив «Серпанка» їде на відпочинок. Вже були і на морі, і у Львові, на Закарпатті, а в планах ще багато подорожей. Всі ці поїздки організовують за рахунок господарства. Як говорить Микола Іванович: «Хвала тим людям, які з нами

працюють». Недаремно увесь колектив, від наймолодшого до найстаршого, поважає свого дбайливого керівника, називаючи його батьком. Часто серед колег звучить думка: «Ми повинні Вас глядіти, бо Ви у нас – один такий!»

Селянсько-фермерське господарство «Серпанок» надає велику підтримку нашим воїнам, зокрема, постачали необхідні продукти на Схід, та ремонтували техніку. Варто відзначити, що у 2015 р. першими в районі надали автомобіль МАЗ-500 на потреби армії.

Серед перших у районі М. І. Пахалович поставив пам'ятник Т. Г. Шевченку, відкриття призначив на день народження своєї любі матусі.

Наразі мрія – побудувати церкву. Адже на малій Батьківщині Микола Іванович брав участь у спорудженні церкви і щоразу, як приїздить у село на свята, та на могилу батька, відвідує святиню. Головне прагнення М. І. Пахаловича – залишити після себе слід, бути гордістю нащадків!

Сьогодні Микола Іванович підтримує активний зв'язок з рідним університетом, а саме з Оленою Олександрівною Непочатенко, Олександром Васильовичем Гринчаком. Є домовленість з керівництвом вишу, за якою молоді фахівці здобувають практичний досвід у господарстві «Серпанок». Колектив університету неодноразово приїздив у СФГ «Серпанок».

Обожнює коней, його хобі – верхова їзда. Тож вранішній ритуал господарника – це не кава, як у більшості людей, а об'їзд всіх полів верхи. Коли Микола Іванович розповідає про коней, то голос набуває радісних ноток щастя. Згадує, що першого жеребця привіз на господарство ще в далекому 1988 р.

Також полюбляє мандрувати, об'їздив пів Європи. Крім огляду архітектурних пам'яток, відвідує різноманітні ферми: з розведення свиней, коней, корів тощо. Аналізує і старається запозичити досвід для впровадження оновлень у СФГ «Серпанок». Щодо цього зазначає: «Хто хоче розвиватися – той мусить впроваджувати щось нове!»

Щасливий сім'янин. Разом із дружиною, Іриною Петрівною, всю душу вкладають у дітей: син Андрій мешкає в Києві, займається будівництвом; донька Аліна є студенткою III курсу Інституту міжнародних відносин Київського національного університету імені Тараса Шевченка, де навчається за спеціальністю «Міжнародне право».